

РЕШЕНИЕ

№ 28386

гр. София, 30.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 14.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8833** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 ДОПК.

Образувано е по жалба на П. В. С. от [населено място] срещу Решение № ПИ-269/23.08.2024г. на Директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/ С. с което е оставена без уважение подадената жалба срещу разпореждане с изх. №С240022-137-000100/26.07.24г. Изложени са съображения за незаконосъобразност на акта, издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Моли решението да бъде отменено. Претендира разноски.

В с.з. жалбоподателя, чрез процесуален представител поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Ответникът, чрез процесуален представител оспорва жалбата.

От фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима, подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК от лице с правен интерес срещу индивидуален административен акт, който го засяга неблагоприятно и подлежи на оспорване.

Разгледана по същество, е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е издадено от компетентен орган по чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК, в установената писмена форма и при спазване на процесуалните правила. Не се допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на лицето, което е оспорило действията на публичния изпълнител.

Спорен е и въпросът издадено ли е решението, което се обжалва, в съответствие с

материалния закон.

Безспорно е, че Данъчно-осигурителният процесуален кодекс в чл. 162 определя кои са публичните държавни и общински вземания, като в ал. 2, т. 1 и т. 9 сочи като такива вземанията за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета и лихвите върху тях.

Съгласно чл. 171, ал. 1 и ал. 2 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Трайна е практиката на съдилищата, че лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2 на чл. 171 ДОПК, независимо от начина на погасяване на главницата, което към настоящия момент е възпроизведено в чл. 171, ал. 3 ДОПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ДОПК давността спира с предприемане на действия по установяване на публичното вземане, а се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност /чл. 171, ал. 3 ДОПК/.

От събраните по делото доказателства се установява, че се касае за данъчно задължение на жалбоподателя за 2017 г. (Данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 8931,00 лв. и лихви до настоящия момент 6054,84 лв.). За задължения по ЗДДФЛ за данъчен период 2017г., срокът за подаване на годишна данъчна декларация е до 30 април 2018 г., следователно при съобразяване на разпоредбата на чл. 109, ал. 1 от ДОПК производството за установяване на цитираните задължения може да се образува до 31.12.2023 г., когато изтича 5 годишния давностен срок.

Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година. В конкретния случай, това означава, че за задължението на жалбоподателя със срок на доброволно плащане 30.04.2018 г., давностния срок започва да тече от 01.01.2019 г. и изтича на 01.01.2024 г., ако в срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не са предприети действия по спиране или прекъсване на давността. В конкретния случай на 13.11.2023 г. е издадена Заповед за възлагане ревизия №Р-22221923006648/13.11.2023г. с обхват задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2019 г., връчена на ревизираното лице на 16.11.2023г. видно от приложено известие за доставяне. Следва да се отбележи, че на основание чл. 112, ал. 1 от ДОПК ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221923006648- 020-001/13.11.2023 г., а не както твърди процесуалния представител на жалбоподателя – с издаване на ДРА на 09.05.2024г., поради което и правилно ответната страна е приела, че в предвидения 5-годишен срок, са предприети действия по установяване на публичното вземане, което съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК води до спиране на давностния срок. Така за периода от 16.11.2023г. до 16.11.2024г. давността за вземането е спряла да тече, като междуременно с издаването на ДРА на 09.05.2024г. и връчването му е и прекъсната.

От събраните по делото доказателства се установява, че в ТД на НАП е образувано изпълнително дело №241557515/2024, по описа на дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. срещу П. В. С. за събиране на публични вземания, представляващи данък върху доходите на физическите лица за следните данъчни периоди: 01.01.2017 г. - 31.12.2017 г.; 01.01.2018 г. - 31.12.2018 г. и 01.01.2019 г. - 31.12.2019 г. в общ размер на 51 326,15 лв., установени с Ревизионен акт №Р-22221923006648-091-001/09.05.2024 г. към датата на издаване на процесното разпореждане. Именно в рамките на това производство е въведено и възражението за погасяване на задължението за 2017г., срокът за образуване на което и предприемане на действия по събирането му не е изтекъл по съображения изложени по-горе касаещи самото задължение.

От изложеното може да се направи извод, че в рамките на установения от чл. 109, ал. 1 от ДОПК срок надлежно е образувано производството за установяване на вземането, тъй като крайният момент, до който може да се предприеме това действие е до 31.12.2023 г.

Като е достигнала до същите правни изводи, ответната страна е приложила правилно закона, поради което и постановления от нея акт, оспорен в настоящото производство не страда от пороците твърдяни с жалбата.

По отправеното искане за спиране на производството, съдът намира следното.

В конкретния случай се касае за задължения по ЗОДФЛ за 2017г., за установяването на които е образувано производство по издаден и оспорен ДРА по адм.д. № 8180/24г. по описа на АССГ - спряно с определение от 21.11.24г. В тази връзка е направено и искане за спиране на настоящото производство до приключване на производството оп т.д. №2/2024г. на ВАС. Съдът намира това искане за неоснователно, тъй като въпросите свързани с процесното дело пред ВАС не рефлектират пряко върху настоящото производство. Същественото в случая е от какъв вид са задълженията, за които жалбоподателя твърди, че са погасени по давност и правилно ли е приложен института на погасителната давност по отношение на тях, което е предмета на настоящото съдебно производство, а не компетентността на органа издал ДРА, който въпрос следва да се разреши в рамките на производството по адм.д. № 8180/24г. по описа на АССГ.

С оглед изхода от спора, на основание § 2 ДР на ДОПК във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени направените в съдебното производство разноски в размер от 150 лева.

Съгласно чл. 268, ал. 2 ДОПК решението не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на П. В. С. от [населено място] за спиране на производството по адм.д. №8833/24г. по описа на АССГ до приключване на производството по тълкувателно дело № 2 по описа за 2024г. на ВАС по съображения изложени в мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалба на П. В. С. от [населено място] срещу Решение № ПИ-269/23.08.2024г. на Директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/ С. с което е оставена без уважение подадената жалба срещу разпореждане с изх. №С240022-137-000100/26.07.24г.

ОСЪЖДА П. В. С. от [населено място] да заплати на Националната агенция за приходите, със седалище – гр.С. сумата в размер на 150 лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.